

vel ikke med Udvalgets Fleertal ansee det for nødvendigt, at det forenede Museums Formaal udtrykkelig angives i Loven, men have heller Intet havt imod Optagelsen af en almindelig Angivelse, svarende til den, der findes Side 4 i Betænkningen af 1853, og tiltræde derfor § 1 i nedenstaaende Endringsforslag. Med Hensyn til Statens fremtidige Tilskud til det forenede Museum maae vi overfor Udvalgets Fleertal fastholde: at vi vel formene, at der udfordres særlig Lov, naar der skal gjøres blivende Forandring i Omfanget eller Anvendelsen af de særlige Fonds, og at vi naturligviis maae gjøre dette gjældende ogsaa med Hensyn til Universitetet, men at vi iøvrigt ikke kunne indrømme dette nogen saadan Selvstændighed, at vi med Fleertallet kunne tale om noget „Beredning“ til Universitetet for Museums Overtagelse. Det er ikke beviist, at Universitetets Fonds, efterat deres Omfang er indskrænket og deres Forpligtelser forøgede, tilstede Overtagelsen af nye Forpligtelser; hvis derfor Museums Forening skal medføre saadanne, bliver det nødvendigt at give Midlerne til deres Opfyldelse. Hvad Lovforslagets § 2 indeholder i denne Retning, kunne vi ikke finde overdreven; thi medens det er sikkert, at Lønningsbyrden vil blive større end hidtil, staaer Forringelsen af de øvrige Udgifter kun som en Mulighed, ikke engang som en afgjort ønskelig Mulighed. De Udtryk, som i Lovudkastets §§ 1 og 2 have vaart Anstød hos Fleertallet, have vi været villige til at tilraade afsænde, men vi kunne ikke tilraade en Ordning af Sagen, hvorved Universitetet paa dette ene Punkt skulde tabe Charakteren af en Institution med særegne Fonds, saalænge det iøvrigt beholder denne Character. Med Hensyn til Lønningerne kunne vi ikke tiltræde noget som helst Forslag, hvorved der ikke for de enkelte Inspectors Vedkommende tages samme Hensyn til de Indtægter, som de udenfor deres Inspectorgage have af Statskassen.

Fremdeles kunne vi hverken finde det nødvendigt, eller ønskeligt ved Lov at fastholde en Mellemtilstand mellem den nuværende og den fremtidige Ordning, og endelig troe vi, at Ordningen af Bestyrelsen er en administrativ Sag, der ikke hører hjemme i Loven.

Vi antage, at Rigsdagen fremtidig gjennem Finantsloven vil have al ønskelig Leilighed til at gjøre sin Indflydelse gjældende med Hensyn til Museet. Idet vi saaledes ikke finde os foranledigede til at foreslaae Endringer i Lovudkastets §§ 2—5, skulle vi dog tilføie, at vi ansee en Udsættelse af Museums Forening for mindre skadelig end Indførelsen af et Professorium.

Under en Conference med Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet har denne ikke villet modsætte sig, at Museums Formaal betegnes i Loven, men ytret det Dulle, naar Fleertallet fastholdt sin Anskuelse med Hensyn til §§ 2 og 3 i Lovudkastet, at lade Sagen hvile til næste Samling af Rigsdagen, da han forventede, at til den Tid saavel Spørgsmaalet om en ny Museumsbygning kunde være nærmere ved sin Afgjørelse, som ogsaa at det forenede Museums Budget til den Tid kunde forelægges. Udvalget finder det saaledes mindre nødvendigt, at der i denne Samling af Rigsdagen vedtages nogen Lov, skjøndt Hovedtanken om Museums Forening billiges. Af Hensyn til, at der dog muligens vil hengaae længere Tid, inden den endelige Ordning finder Sted, have Høgsbro, Winther og Zahle troet at burde foreslaae nedenstaaende Affattelse af Loven, hvis § 1, der i det Væsentlige er Udvalget meddeelt af Ministeriet, tiltrædes af hele Udvalget; medens Molffe og Oppermann forøvrigt fastholde Regeringens Udkaft.